

τοῦ Haeckel ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις γνωστοῦ φιλοζόφου, δηλαδὴ κωμωδία δίπρακτος νοστιμωτάτη ἐπακολουθεῖ εἰς τὴν τραγωδίαν, κωμωδία κατὰ τοῦτο διάφορος καὶ ὑπερτέρα πάσης ἄλλης κωμωδίας, ὅτι ἔχει τὰ αὐτὰ πρόσωπα καὶ ἥρωας καὶ ἠθοποιούς.

Φαντάσθητε, προσφιλεῖς ἀναγνώσται, — Ἐρνέστος Haeckel ἐλεγχόμενος ὑπὸ Ἰωάννου Σκαλτσούνη καὶ Ἀποστόλου Μακράκη!!! Κωμωδία τοιαύτη ὑπῆρξεν ἄγνωστος μέχρι τοῦδε εἰς τὴν ὑπ' οὐρανόν! Κωμωδία τοιαύτη ἀποδείκνυσι πλέον ἀξιωματικῶς τὴν κατὰ Δαρβίνου καταγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου! Ἡ κωμωδία αὕτη κατέστησε τέλος ἀναπόδραστον τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξευρέσεως *καρχασιῶν*, διότι τὰ *θαιμαστικά* ἀποδείκνυνται ἀνίσχυρα πρὸς παράστασιν τοιοῦτου καὶ τηλικούτου ὑπερφυοῦς, ἐκπάγλου καὶ τερατώδους γελοίου!

Τῆς λαμπροτάτης ταύτης δίπρακτου κωμωδίας τὴν ὑπόθεσιν θὰ ἐκθῶμεν ἀκριβῶς ἐν τοῖς ἐπομένοις φύλλοις τοῦ *Προμηθεῶς*, προσφιλεῖς ἀναγνώσται. Διὰ τῆς ἐκθέσεως ταύτης θὰ ὑπάρχη παρὰ τὴν σοβαρὰν ὕλην τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καὶ ὕλη καρχασιῶν, γελώτων, μειδιαμάτων καὶ θυμηδίας προκλητικῆ, ἀναπληροῦσα πρὸς καιρὸν καταλλῆλως τὴν ἔλλειψιν φυσιογνωστικοῦ μυθιστορήματος. Ἐννοεῖται δ' ὅτι κατ' ἀνάγκην ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ περιορισθῶμεν ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ὑποθέσεως τῆς πρώτης πράξεως, δηλαδὴ τῆς κατὰ τοῦ Haeckel ἐπιθέσεως τοῦ κ. Ἀποστόλου Μακράκη, διότι ἡ δευτέρα πράξις, ἢ κατὰ τοῦ Haeckel ἐπίθεσις τοῦ κ. Ἰωάννου Σκαλτσούνη, δὲν ἐδιδάχθη ἔτι ἐν τῇ σκηνῇ τῆς «Ἀναπλάσεως». Ἀλλ' ὅμως, ἐὰν βραδύνῃ πως ἡ παράστασις, διαβεβαιούμεν τὸ φιλοθέαμον κοινὸν ὅτι ἔχομεν νὰ ἐμφανίσωμεν εἰς αὐτὸ τὸν πρόλογον τῆς δευτέρας πράξεως, καὶ ὁ πρόλογος οὗτος εἶνε αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Σκαλτσούνη, συνδυαζομένη μετὰ τινων Ψυχολογικῶν *Μελετῶν* καὶ ἰδίως μετὰ τῆς σοφωτάτης ἐκείνης καὶ φιλαληθεστάτης καὶ χρηστοηθεστάτης δεκάτης ψυχολογικῆς μελέτης τοῦ αὐτοῦ κυρίου τῆς ἐπιγεγραμμένης «Ὁ μονισμὸς» (βλ. *Ψυχολογικὰς Μελέτας* σελ. 313—345).

Ἐν τῇ ἐλλείψει δυστυχῶς παρ' ἡμῖν πάσης ἐπιστημονικῆς ζωῆς καὶ κινήσεως, ἐν χρόνοις, καθ' οὓς ἐπὶ τῶν θεωριῶν τοῦ Δαρβίνου καὶ τοῦ Haeckel συζητοῦσι παρ' ἡμῖν οἱ ἀσοφωτατοὶ καὶ ἀνειλικρινέστατοι καὶ τῶν θεωριῶν τούτων πέντη ἀμαθεῖς, οἷοι ὁ συντάκτης τοῦ «Λόγου», ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως», ἡ Ἐπιφυλλίς τῶν «Καιρῶν» καὶ οἱ ἄλλοι ὁμότιμοι, ἐν τοιοῦτοις ἀναδροχίας χρόνοις ἀρκέσθητε, φίλοι ἀναγνώσται, καὶ εἰς τὴν τριπλῆν ταύτην καὶ πολυλαπλῆν κωμικὴν χέλαζαν, εὐχόμενοι μεθ' ἡμῶν τὰ χεῖρα νὰ ἴδῃτε καὶ ἐπιστημονικοῦς παρ' ἡμῖν ἔτι τε καὶ *καταλιτσομόε*, καταρδεύοντας τὸ ξηρὸν τοῦτο πεδίον, ὑπερ ἐν τῷ παρόντι μαστιζοῦσι τὰ εὐτελέστατα καὶ ἀνωφελέστατα τῆς χαλαζῆς σφαίρας, καθ' ὧν εἰμαρτο εἰς ἡμᾶς νὰ μαχώμεθα!

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐραζὸν ῥητόν.—Ἐν τῷ λαμπρῷ συγγράμματι τοῦ Louis Büchner τῷ ἐπιγεγραμμένῳ *Φῶς καὶ ζωὴ* ἀνέγνωμεν (σελ. 242. τῆς Γαλλικῆς μεταφρ.) τὴν ἐξῆς ῥαίαν ἰδέαν τοῦ διασήμεου Λουδοβίκου Feuerbach:

«Πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς πίστεως τὰ ἱερὰ πράγμα-

τα εἶνε τὰ μόνα ἀληθῆ: πρὸ τῶν ὀμμάτων δ' ὅμως τῆς ἐπιστήμης *μῆνη ἢ ἀλήθεια* εἶνε ἱερὰ.»

Κατακεραινῶσις τοῦ ὕλισμοῦ δε' ἀναπλαστικῶν στίχων ποιηθέντων ἐν συνουσίᾳ τῶν Μουσῶν.—Ἀκουσον! Ἀκουσον!

Αὐτὸν τὸν ὄγκο (τὸ ἀνθρώπινον σῶμα)
ὄλο τὸν πλάθουνε
ὑλες πολλές,
τὸ σπῆτι ἀλλάξε
μένει ὁ νοικάτορας (περίφημα!)
γιατὲ ποῦ λές

(Πρὸς ἐκπόνησιν τοῦ τελευταίου τούτου στίχου προσετέθη εἰς τὴν συναυλίαν τῶν Μουσῶν καὶ ἡ τριάς τῶν Χαρίτων μετὰ τριῶν ἀλκτοδοχείων πλήρων Ἀττικαῦ ἄλατος λεπτότατα τετριμμένου.)

Ὅπως ὁ ἄνθρωπος
ποῦ κολυμπάει
δὲν εἶν' τὸ ῥέμμα (οἶον ὕψος!),
κὴ ἐγὼ δὲν εἶμαι
τροφῆς ὁ χεῖμαρρος (*)
σάρκα καὶ αἷμα (εἶμαι νοικάτορας!).

(Ἀνάπλασις Γ', σελ. 371, ἐν ποιήματι Θεοδώρου Δαμκλᾶ, ἱατροῦ, ἐπιγεγραμμένῳ «πρὸς ἕνα ὑλιστῆ».)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ πρὸς ἡμᾶς χαριεστάτη ἀλληλογραφία ἕνεκα τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως ἐξακολουθεῖ. Προχθὲς ἐλάβομεν τὴν ἐξῆς *διδακταλικὴν* ἐπιστολήν:

**«Πρὸς ΠΡΟΜΗΘΕΑ,
τὸ περιοδικὸν σύγγραμμά (!!!)**

»Γινώσκεις, ὦ ἡεροπευτὰ Προμηθεῦ, τί ἐστὶ (κατ' Ἀριστοφάνη τὸν κλεινὸν κωμικόν) κύκηθρον καὶ τάρρακτρον;

»Σὺ ἐγένου, κυνῶπα Προμηθεῦ, κύκηθρον, σὺ κατέστης τάρρακτρον ἐν Ἑλλάδι, πίθκε!

»Ἀλλὰ καὶ σὺ ὄψει ταχέως! Γῆ γάρ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει!

Πρῶν γεμνασίῳ καθηγητῆς.

Οὐδέποτε ἠλπίζομεν ὅτι, δημοσιεύοντες τοῦ Haeckel μετάφρασιν, ἠθέλομεν πειραματικῶς ἀποδείξῃ ἀληθῆ τὴν θεωρίαν αὐτοῦ, ἐξάγοντες ἐκ τῆς ἀγνωστίας καὶ τῆς ἀφανείας εἰς τὸ φῶς τοιοῦτους ἐναργῶς ἀποδεικνύοντας τὴν ἐκυτῶν καταγωγὴν ἀνθρωπίνους τύπους! Ἀγχανιστοῦμεν δὲ σφόδρα ἀναλογιζόμενοι ὅτι τοιοῦτος ἐξωστειωμένος ἐγκέφαλος ἐδίδασκε πρῶν μνηστὰς γεμνασίῳ καὶ ὅτι δύνανται ἴσως καὶ πάλιν νὰ διδάξῃ τοιοῦτος, *περιετλομένων* γιαντιῶν καὶ τῆς πολιτικῆς συμπεριτελλομένης. Εἰς θλιβεράς δὲ σκέψεις ἐμπίπτομεν, ἐκ πείρας γινώσκοντες ὅτι οὐκ ὀλίγους τοιοῦτους μαργαρίτας ἐγκρύπτουσιν αἱ κόγχαι τῶν τῆς πρωτεοῦτης καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν ἐκπαιδευτηρίων, αὐτόχρονα *ἐκκλησούτων* καὶ *πιοούτων* τὸν νοῦν τῶν μαθητῶν, ὡς παρκενεῖ σοφώτατα καὶ παιδαγωγικώτατα ἢ Ἀνάπλασις τῆς 1. Δεκεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους!

(*) Ἡ μέχρι τοῦδε τροφή τοῦ πνευματιστοῦ τούτου ἱατροῦ (!) ἔλαβε, φάνεται, διαστάσεις χειμάρρου... Καὶ ἐπειτ' ἀξιοὶ νὰ στιχουργῇ αὐτὸς κατὰ τοῦ ὕλισμοῦ!